

ВИДЕЛИНА

ЛИТЕРАТУРНО-КРИТИЧЕНЪ И НАУЧЕНЪ ЛИСТЪ НА ВАРНЕНСКАТА СРЪДНОШКОЛСКА МЛАДЕЖЪ.

Разрешение отъ Мин. Нар. Просвещение съ заповѣдь № 30,320 отъ 12 октомври 1931 г.

ИЗДАВАТЪ УЧЕНИЦИ.

СЪТРУДНИЧАТЪ УЧЕНИЦИ.

Абонам. 30 лв. — Брой 2 лв. За странство 50 лв.

Статии и писма — Б. Бяновъ „Мария Луиза“ 4.

Всички суми — Ал. Давидовъ ул. „Котелъ“ № 7.

26 МАРТЪ.

МОРСКИ ИЗГЛЕДЪ

Падането на Одринъ.

Празникъ на В. М. Г.

На този денъ се навърватъ двадесетъ години отъ едно велико събитие за нашата войска и нашия народъ. На тази дата падна Одринъ, непревземаемата крепостъ на турците, Одринъ, който можеше да издържи, споредъ военни специалисти, най-малко две годишна системна обсада, падна само следъ няколко месечна такава подъ напора на българския войникъ.

Не съ своята техническа подготовка и въоръжение, не съ граматна армия, не подъ водителството на началство съ многовъковенъ опитъ, а благодарение на българския духъ, този духъ, който следъ това побеждаваше и при Тутраканъ и Дойранъ, и при Кюстенджа, Добричъ и Кривопаланъ. Този духъ, който днесъ побеждава на българското игрище балканските спортисти, този духъ, който утре ще строи оковитъ, наложенъ му отъ разни „договори“, ще смаже противобългарските идеи, движения и организации, духъ, какъвто нѣма по свѣта, духъ, присъщъ само на българина, закаленъ въ 1254 годишна история, въ въковни и славни борби, въ борби на полето на писмеността и културата, въ борба за повече въздухъ, свобода, независимостъ.

Този духъ, плодъ на който бѣ стихийното „ура“, което караше

да се смрази кръвта въ жилищитъ на неприятели, този духъ е още живъ, Следъ разочарованията отъ войнитъ, следъ примесията на гражданскитъ и партизански борби, този български духъ, възпламеняващъ сърдцата на хиляди младежи, отърсени отъ пороцитъ на миналото, е най-сигурниятъ залогъ за единъ по-свѣтъ и бѣднини за цѣлия български народъ.

Този денъ е патронния празникъ на Варненската Мжска Гимназия.

Нищо по-спонтанно отъ избирането му за такъвъ. Денътъ, символуващъ стихийната стремителностъ, непобедимия духъ, нечуваната, храбростъ на българина, денътъ, символуващъ неугасващия стремежъ на българския духъ къмъ знания, просвѣта, култура и напредъкъ.

На 26. т. м. ученицитъ отъ В. М. Г. ще бждатъ призовани да отпразднуватъ този денъ.

Ние вѣрваме, че младежътъ, въ гърдитъ на която пламти свещенния огънъ на нашиятъ дѣди въ жилищитъ на която тече кръвта на Раковски, Левски, Ботевъ, достойно ще отпразднува този празникъ, празника на българската храбростъ, и стѣнителностъ, празника на непобедимия български духъ.

„ВИДЕЛИНА“.

Л. Панайотовъ.

ИВАНЪ ВАЗОВЪ.

Роденъ и отрасналъ въ най-борческитъ години на нашия народъ, когато страхътъ и отчаянието въ сърдцата се превръщаха на отчаяна решителностъ, съчеталъ въ себе си достоинството на борцитъ, градящи нова България, свидетелъ и участникъ въ борбитъ, всрѣдъ кипежа на които растна и се закалява въ ранната си младостъ, Вазовъ обикна Родината тѣй, както никой другъ, възрѣ се въ дълбокитъ гжнки на нейното битие и схвана най-вѣрно болкитъ и надеждитъ ѝ. Презъ цѣлия си животъ той пѣ за нея, защото душата му се бѣше сживѣла съ тревогитъ и радоститъ, съ трепетитъ и възнеенията, съ подемитъ и паденията ѝ, и пѣснитъ му сж жива история на живота му, а той — на България. Ней Вазовъ посвети живота си, личното си „азъ“, на нея той посвети „светаята-светихъ“ на душата си и въ името на по-висши интереси оформи поетическото си възрѣе и закрил въ себе си непоколебимо вѣрата за крайното тържество на охулената и унижена Родина.

Човѣка и патриота у народния ни поетъ си подаватъ ржце за посвѣтѣна и по-преданна служба. Неговиятъ патриотизъмъ е една високоблагородна мечта, изтъкана отъ любовъ къмъ своето. Вѣренъ и достоенъ спътникъ на народа си, въ младинитъ си той дири и намѣри вдъхновение въ теглата на роба, про-

повѣдва бунта и блѣнува свободата, а после, вече зрѣлъ мжжъ издигна високо и мощно евангелието на мирния напредъкъ, възпѣ труда и прегърна идеята за велико и свѣтло бждеще, градено отъ смѣлитъ негови събратя, труженицитъ, понесли самоотвержено своята голгота и самопожертвували се за своята и народна свобода, и провалено не отъ дивитъ и непросвѣтени азиатци, а отъ болнитъ съвѣсти на политикитъ, ръководещи сѣдбинитъ на културна Европа.

Блѣскавитъ багри на тиха привечеръ или ранна зора, неизчерпаемата плодovitостъ, откровенията на божествената доброта и красота, хубоститъ на родната, на свидната намъ природа, го опиваха и го вглѣбяха въ живота, за да пресъздаде борческитъ му устреми. Покруситъ и нещастията на народната душа колбикото и да го заливаха съ тревогитъ и мжжитъ на неизвестното, не бѣха въ състояние да сломятъ всепобедната вѣра, гордотото упование на поета, старецъ вече, че нѣма да загине зиданото съ столѣтия дѣло. Той събра волята и търпението си и въ продължение на петдесетъ години сплитъ вѣнци отъ звукове и забравени подвизи, обичава съ тѣхъ челата на бойнитъ герои и така той стана за насъ повече отъ единъ вдъхновенъ пѣвецъ, повече отъ единъ даровитъ писателъ и много повече

отъ достоенъ общественъ служител — той стана онази здрава, неразкъсваема връзка, която сближава и споява всички българи въ едно единствено цѣло, съ свой завършенъ и определенъ образъ и идеалъ — мощна и обединена Родина.

Вазовъ си отиде. Единадесетъ цѣли години ни дѣлятъ отъ неговата разяваща епическитъ борби на българина, ще даватъ пжтъ на новото творчество. Но ние, младитъ, потомцитъ на гиганта — родолюбецъ, трѣбва да се вслушаме въ чаровното му слово, да се проникнемъ отъ завета му, да се преклонимъ предъ благия

му ликъ, да се вдъхновимъ отъ по-вика му за работа и творчество. Нека дадемъ обетъ, че дори когато въ срѣдитъ ни се появятъ личности съ друга поетическа природа, съ друга естетика и моралъ, ние ще работимъ за да доставимъ едничката утѣха, която поета би желалъ задъ гроба:

че ще зрѣвимъ по неговия пжтъ, извиващъ край надгробнитъ могили на Сливнишкитъ, Одрински, Македонски и Добруджански герои, край тревясалитъ и забравени гробове на създателитъ на свободна България, и свършващъ предъ олтаря на обединената Родина.

О. Г. Карастояновъ — София.

Поробенитъ краища и радиото.

Безспорно, едно отъ най-великитъ завоевания на човѣшкия духъ въ областта на съобщителната техника е радиото, което откри нова епоха за духовно и материално развитие на човѣчеството и го тласна хиляди крачки напредъ.

Радиото, като донесе веселие и забавни часове на човѣка, направи го гордъ. И наистина, гордостта му се оправдава: той е духовенъ завоевателъ на цѣлия свѣтъ. Той е предъ него: пѣе, говори, танцува — весели си. Човѣкъ слуша: Виена, Стокхолмъ, Барселона, Парижъ, Алжиръ, Лондонъ, Чикаго, Римъ, слуша, наслаждава се и се унася, като се мжчи да си обясни това чудно изобретение, което обновява душата му.

До като всички културни народи сж съзнали значението на радиото и строятъ постоянно нови предаватели, България е безъ такива.

Съ какво да се обясни факта, какво нашата интелигенция приема съ равнодушие, това нехайство? Не знаемъ. Може-би това се дължи на финансовата криза, която е нападнала нашата Татковина, а може-би и Обаче срѣдства за построяване на мощна национална радиопредавателна станция трѣбва да се намѣрятъ и то на всѣка цена, защото тя е необходима и за онѣзи страни, които сж напсени съ сѣлизитъ и кръвта на нашиятъ братя и сестри, за странитъ, където не се чува звънливата българска пѣсенъ и музика, за странитъ на черноробство, за поробенитъ страни. Нима трѣбва да допуснемъ тѣзи български ширини, откъснати отъ живота тѣло на Велика България, да

бждатъ мъртви за роднотото слово? Не! Не!

Хората, които населяватъ всички тѣзи отритнати отъ сѣдбата области (около 21½ м.), освенъ, че не могатъ да се ползватъ отъ една политическа самостоятелностъ, но сж подложени и на хиляди лишения. Почти всѣки денъ вестницитъ ни даватъ вести — страшни вести. Поробителитъ убиватъ мирното население, биятъ, измжчватъ го, като искатъ чрезъ насилието да го претопятъ, но тѣ сж на погрѣшенъ пжтъ. „Не се гаси туй що не гасне“ — казва народниятъ поетъ Ив. Вазовъ. Днитъ за поробенитъ сж дни мжчителни, тежки — непоносими. Глухи, заглѣхващи ридания долитатъ отъ всѣка поробена кжща. Поробенитъ сърдца сж преизпълнени съ неизразима скръбъ, а чрезъ единъ мощенъ радиопредавател ние бихме облѣкчили до известна степенъ тѣхното непоносимо положение, бихме подигнали националния духъ и по този начинъ не ще бжде кѣсно деня, въ който първитъ лжчи на слънцето ще поздравятъ Свободна България.

Нашиятъ братъ, останали задъ теленитъ мрежи, жадуватъ за български говоръ и тѣ ще го чуватъ, защото за радиото нѣма телени мрежи, нѣма вѣлчи ями, нѣма политически граници.

Ученички и ученици, ние които сме бждещето на нацията ни, ако се чувстваме истински българи и ако мислимъ за нашиятъ братя и сестри, нека се притечемъ на помощъ — всѣки споредъ силитъ си. Да помогнемъ за построяването на родна предавателна радиостанция!

„Допълнение за Хр. Ботев“.

Подъ това заглавие получихме една статия отъ ученичката Л. С-ва отъ Шуменъ, по поводъ статията на Ал. Ганевъ „Любовта къмъ Отецеството у Ботева“, помѣстена въ минзлия брой. Безъ да отрича тази любовъ, тя пише, че „може би по-силна е била обичта мукъмъ страдания народъ, този народъ, който е можалъ да търпи и влачи хомотъ цѣли 5 вѣка“. Отъ тѣзи думи личи, че тя схваща любовта къмъ Отецеството като нѣщо съвършено отдѣлно отъ любовта къмъ народа. Но Ботевъ пише: „Любовта къмъ Отецеството е най-големата добродетель и тя се основава на любовта къмъ ближния“. Ако схванемъ любовта къмъ Отецеството като нѣщо отдѣлено отъ тая къмъ народа, тогава за каква любовъ къмъ ближния би говорилъ Ботевъ? А ако той нарича любовта къмъ Отецеството „най-големата добродетель“, това не значи ли, че той поставя предъ всички други? Днесъ любовта къмъ Отецеството се схваща отъ нѣкои у насъ много криво. Счита се едва ли не за „реакционерство“, за признакъ на липса на „прогресивностъ“, „култура“ и не знамъ още какво. Сигурно така я схваща и Л. С-ва, защото пише, че Ботевъ наистина е билъ патриотъ, „защото условията му сж налагали да се бори първо за свободата ни“ (нима сега условията не ни налагатъ да се боримъ за свободата си, поне по отношение на интернационалния капиталъ, който е заробилъ България?), че „Б. е силно мразѣлъ тия, които се наричали патриоти, а далечъ стояли отъ общото дѣло“ (значи лъжепатриотитѣ). Но въ послеписа казва, че тѣй като ние сме възхвалявали Родината и сме се наричали патриоти, сме били тръгнали по единъ много „ограниченъ“ пътъ, който щѣлъ „да бжде отхвърленъ“ (както отхвърляме и ние, така и отъ ония, които сж по срѣдата). Тя намира това за подчертаване на „партийна принадлежностъ“ (прости ни, Господи). Наистина, това е твърде силно и за съжаление твърде лекомислено казано, защото да обичашъ Отецеството и да изразишъ тази си любовъ още далече не значи, че си партизанинъ. А че сме щѣли да бждемъ отхвърлени отъ „ония отъ лѣво“ — това никакъ не ни плаши. Колкото се отнася до това че сме щѣли да бждемъ отхвърлени и отъ „ония по срѣдата“ ако разбира се сжществуватъ такива, нека ни бжде позволено да заявимъ, че се съмняваме въ това.

На въпроса на Л. С-ва: „Та (съ) какво ние, ученицитѣ сме заслужили на България?“, ние ще кажемъ наистина, съ какво? Но ако не сме й заслужили съ нѣщо, това значи ли, че не трѣбва да се стремимъ

да й служимъ? И факта, че засѣгаме едно висше социално чувство, каквото е националното, не говори ли най-малкото за единъ стремежъ да се заслужи съ нѣщо на Нея, на Родината, на народа, на българската държава?

Накрай ще заявимъ, че при помѣстването на статията „Любовта къмъ Отецеството у Ботева“ съсемъ не сме мислили да дадемъ пълния образъ на Хр. Ботевъ. Разгледанъ бѣ само единъ мотивъ отъ неговата поезия и проза. Освенъ него има и други, лични, социални и др. Тѣ може би ще бждатъ предметъ на други статии. Ние не мислимъ даже да отричаме омазата на Ботева напр. къмъ „чорбаджийтъ — изеднидѣ“, но това споделяме другъ мотивъ отъ неговата поезия. Колкото се отнася до „Допълнението“, въ сжщностъ нѣма никакво

Ал. Я. Стойчевъ
Търн. У-ще

На малката царица.

Камбаний звънъ възъ утриненъ хладъ,
катъ птица мощна се понесе,
въ мигъ точасъ низъ цѣлий градъ
вестъ мила бързо се разнесе:

Днесъ роди се рожба царска;
радостъ, желана отъ цѣлъ народъ,
яви се въ кжща господарска,
Зари прати всрѣдъ бедний родъ.

И скоро мощенъ гръмъ топовенъ
мълвата въ истина превърна.
И на веселия гласъ народенъ
съсъ гръмогласенъ ревъ отвърна.

Тамъ старецъ съ сълзи въ очитѣ,
набързо божий кръстъ стори
и съ трепетъ чуденъ въ гърдитѣ
молитва тихо промълви.

И палаво снѣжинкитѣ навънъ
Понисатъ се въ танцъ любимъ,
преди да склопятъ мигли въ чуденъ сънъ,
шепгятъ: „На малката царица, щастие диримъ“.

Валутната политика на Б. Н. Б.

Въ последнитѣ години много се разисква върху валутната политика на държавитѣ. Даже и младежката обрвна сериозно внимание на този проблемъ, понеже се почувствува засегната отъ разрешенето му. За да се запознаемъ съ валутната политика на Българската Народна Банка, необходимо е най-първо да разяснимъ понятието „валута“.

Като една държава продава своитѣ произведения на друга, то дър-

жата — купувачъ заплаща, равностойността на стокитѣ въ чужди монетни единици, които влизатъ въ страната, която продава. Именно тѣзи чужди монети се наричатъ девизи, камбю или чужда валута.

Сжществувашата криза разстрои икономическия животъ на нашата държава. Търговскитѣ ни връзки съ другитѣ страни сж почти прекъснати и ние не можемъ да продадемъ своитѣ произведения въ чужбина.

Но да оставимъ ученичката да изутѣшава съ своята „обективностъ“.

Следователно, въ държвата ни не влиза: лужда валута. А въ сжщото време, за погасяването на гражданскитѣ ни задължения къмъ странствозаеми, репарации и др., сж необходими девизи. Отъ това следва, че въ Б. Н. Б., която е касиеръ на българската държава, наличността отъ девизи се намалява постоянно и даже заплашва да изчезне.

Българското правителство, схващайки опасността, въведе презъ 1923 г. камбиалния монополъ, т. е. забрани всѣкакви покупки и продажби на девизи на частни лица, като Б. Н. Б. запази това право за себе си. Отначало монопола не бѣше много строгъ, но въ последнитѣ години той се засили.

Първата целъ на монопола е да събира камбиото (валутата) въ Б. Н. Б., да не го оставя въ частни предприятия, да не позволява на износителитѣ да правятъ влогове отъ чужда валута въ чужбина, и да удовлетворява само реалнитѣ нужди отъ девизи.

Обаче, презъ десетгодишното сжществувание на камбиалния монополъ се наблюдава едно печално явление: Б. Н. Б. продава повече чужда валута, отколкото купува. Следователно, девизнитѣ запаси се подяждатъ и намаляватъ все повече и повече. Днесъ сме изправени предъ пълно изчерпване на девизната наличностъ на Б. Н. Б., което обстоятелство чертае мрачни перспективи и създава грижи на държавата и обществото.

Нашиятъ главенъ доставчикъ на чужда валута е износьтъ. Ние бихме увеличили притока отъ валута чрезъ увеличението на износа, или пъкъ чрезъ увеличено пласиране на чуждестранни капитали у насъ. Последнитѣ, отъ камбиално гледище, принасятъ двойка полза — временно облекчаватъ Б. Н. Б., доставяйки й девизи, и спомагатъ за развитието на индустрията и търговията. Обаче, тѣ иматъ тази лоша страна, че търсятъ печалби и ги изнасятъ въ странство, като лихви и дивиденди, пакъ въ чужда валута. Следователно, най-здраво и най-полезно е експортното, износното камбю.

Нашиятъ износъ наистина намалѣ, обаче, злото се крие не друго мѣсто — въ увеличението вноса на чужди произведения, които задоволяватъ консумативни нужди, а не производствени. Ето защо, за подобряване търговския ни балансъ е необходимо да се съкрати вносъ, понеже това е по-лесно изпълнимо, когато увеличението на износа изисква упорита работа и тактичностъ.

Сега да се запознаемъ съ платежния ни балансъ, който е мѣроуказъ за състоянието на валутния щомъ на Б. Н. Б. Подъ платеженъ балансъ разбираме таблицата, която ни показва колко валута е постъпила въ държавното съкровище и колко е излѣзла. Приходътъ, както видѣхме, се получава главно отъ износа, а расхода е за вносъ, за лихви и дивиденди.

Следва 4-та страница.

Ал. Асеновъ — В. М. Г.

Подъ сръбско иго.

(Спомени отъ детинството ми).

Ранобуднитѣ пѣтли още не бѣха пропѣли, когато бае Тошо, ключаръ на читалището, похлопа на дѣдо Гоновата кжща. Веднага вратата се отвори и б. души единъ по единъ предпазливо излѣзоха и нахълтаха въ плѣвника, за да взематъ нѣкои опжтвания при пренасянето и скриването на книгитѣ отъ читалището. Съ тѣхъ бѣше и малкия Сандо Гонинъ. Той сияеше отъ радостъ, че ще помогне за това свето българско дѣло. Снабдени вече съ всичко, тѣ минаха презъ Герговото гумно, оглеждайки се да не вдигнатъ заспалитѣ кучета. Луната, която плуваше изъ Златната небесна ширъ, наблюдаваше действията на младитѣ българци, хвърляше последнитѣ си лъжи, като че ли искаше да имъ каже: „Дерзайте, храбри момци“. Последнитѣ пълзишкомъ се промъкнаха презъ бае Пе-

тровия плевникъ и спрѣха въ коритото на шумната рѣка до голѣмия върбалакъ. Поразмѣниха и тукъ нѣкои мисли, па изчезнаха въ тъмнината по течението на рѣката, за да отидатъ до долния край на селото. До като тѣ пробиряха пътъ изъ високитѣ конопища, разположени около голѣмия виръ, нареченъ станция, пандуритѣ, пияни като казаци, се търкаляха по маситѣ изъ Ватовата кръчма. Наистина, това за групата бѣше истинско щастие. Тѣ бѣха изпълнили своя планъ, чрезъ виното и лютата шопска ракия, за спасяването на книгитѣ отъ читалището.

Много предпазливо спасителитѣ спрѣха предъ спящата църква. Високата камбанария, обкована съ стари тенекни, хвърляше раздрана сѣнка, която се сливаше съ тая на върбитѣ край водата. Тихия вѣт-

рецъ леко се допираше до камбаната, като я караше да издава приятни тонове, носещи се благословенно надъ измжчения, невиненъ народъ. Неподвижно изъ черковния дасръ стърчаха стари кръстове отъ гробници, останали отъ войната, придавайки тайнственъ видъ въ нощния мракъ.

Ш-ш-ш — прошепна малкия Гонинъ, втренчилъ погледъ въ тъмнината, — чакайте!

Всички изтрѣпнаха на мѣстата си. Бае Тошо здраво притисна карабината, очаквайки всѣки моментъ, като лъвъ, своята жертва.

— Ето, видите ли това тамъ, да се люшка? Сигурно е дебелия пандуринъ. Кжде отива тоя пала самъ? — каза Мирко Герговъ.

Заскърчаха жбитѣ, застѣгаха се юмруцитѣ, заредиха се псуванитѣ, подиръ крадещото угоено газе.

— Чакай Тошо, недей пуска върху тая свиня. Накай да го хванемъ, па да го подавимъ въ вира подъ поста, после да го вържемъ краката нагоре на дебелата греда, та да виси къмъ рѣката, това е хубавъ

армаганъ, за изеднидѣтъ — изрече тихо и ядовито бае Иванъ Мечкаръ.

Всички забравиха опасността, се усмихнаха.

— Абе отъ де ти идатъ тия у акъва? — избръбори подъ мустакъ бае Тошо.

За съжаление, нѣщо скимна на сърбина и той зами по горната улица, бърборейки нѣщо.

— Тяхъ — хъхъ, какъвъ джумбушъ можеме да гледаме — извика Мечкаръ. — Азъ ще се разправя съ него, а вие ме чакайте до кжщния сливникъ.

— Да не си лудъ, бае Иване, недей плаши селото! Че санкиме вчера помнишъ какво бѣше. Другъ пътъ ще се разправяме съ тия поганци. Да вървимъ, че времето е сжжпо — каза Митре Бумбаро.

— Дай Боже, ще ги изколиме до единъ. Ни поменъ нѣма да остане отъ тѣхъ — допълни Ванчо Патрата.

Това разведри челата на българскитѣ момци и тѣ съ голѣма сръчностъ се прехвърлиха презъ училищната стена, въодушевени отъ мисълта, че служатъ на своята Родина.

Следва.

Любовта към Отечеството и днешните ни поети.

Любовта към родното, към българското, въодушевяваше почти всичките ни поети от доосвободителната епоха. Всички носеха гордото съзнание, че сж българи и че преди всичко трѣбва да служат на Отечеството. И тѣ достойно изпълниха своя дълг — служиха на родната земя до последния си дъхъ. Новите лирици, чеда на една много по-спокойна епоха, изразяват своята любов към Родината по друг начин. Ако ние разгърнем само нѣколко страници от пѣсните им, ще почувствуваме, колко дълбоко обичат тѣ Родината. Това нѣжно, възвишено чувство, звучи като приветсена пѣсень у К. Христовъ:

„Балкани, дигайте се въ небесата!
Обвиняйте се въ бури и мъгли!
Ний идемъ ви на гости съ крилата
На вашите орли.“

Поета обича и боготвори красивото си Отечество. Той гордо и волно се носи по неговите планини и долини. Една мъжа има само въ душата му, най-хубавата между планините — Пиринъ, е само блѣнъ за насъ:

„Ний гландаме го отдалече само —
сияе той катъ блѣнъ непостижимъ!
Ехъ, нѣма ли България отъ тамо
Еднѣж да поздравимъ?“

Багряна, една отъ най-младите ни поетеси, изразява любовта си към родното, като пѣе най-хубавата си пѣсень, тамъ далечъ въ Бретанъ, носейки се върху вълните:

„Тогава, лодкарю, азъ ще запѣя пѣсень,
нечувана пѣсень — за моята малка родина
чийто име е облакъ надъ менъ навдесенъ
чийто е пѣсень, за менъ медъ и вина.“

Тя пѣе „пѣсень сподадено тиха“ за своя измъченъ народъ, за неговото малцина, може би, знаятъ. Той носи лиха ория и мъката му е тежка, но „волята безропотно нѣма“. Тя пѣе за нашите планини, които „лѣте не губятъ снѣга“, за Черния връхъ, за Черното море и за черната земя — „плодна, но тжжна безмѣрно“. Въ една друга пѣсень, тя изказва желанието да бжеде овчарче въ Пиринъ планина. То

е самичко, това овчарче, но сърдцето му не е самотно, защото:

„Ти баща, Пиринъ, ти майка
ти сестра, Пиринъ, ти братецъ
ти първо либе жалено.“

Като, че ли заедно съ нея, ние чувствуваме родната красива природа, гордия Балканъ и величавия Пиринъ, четейки пѣсеньта „Югъ“.

Н. Лилиевъ дари на своята Родина нѣколко пѣсни пропити съ дълбока нѣжност. Той се чувства, като „единъ безцвѣтенъ синъ на обезцвѣренъ жребий“. Но сърдцето му е изпълнено съ любовъ:

„И възроденъ азъ, може би, последенъ
поднасямъ своя чистъ и беденъ даръ:
едно сърдце, което слагамъ бледенъ
предъ твоя святъ и непознатъ олтаръ.“

Той върва, че еднѣ денъ ще дойдатъ добри дни и тогава:

„ти ще си царица, увѣнчана
съ възторзигъ на волния животъ,
и ти ще си невѣстата избрана
на своя младъ и опознатъ народъ.“

А какъ нѣжно звучи въ пѣсните на Дора Габе:

Единъ единичкъ край живѣй дълбоко
въ мене,
съ небе бездѣнно синьо, съ ясни позлатени,
морета отъ жита...“

Тя милѣе своята измъчена родина, която чужденецъ владѣе, но тя върва, че „Апостолътъ“ ще дойде и тѣ пакъ ще видятъ своята майчица земя.

За Д. Дебеляновъ блѣнуваното щастие остава тихия башинъ домъ. Той вижда, като въ просъница.

Разстла се е ясна ширъ
и въ нея странникътъ недрогъ,
следъ много бури най-подиръ
намира своя ролень брѣгъ.“

А Н. Фурнаджиевъ съ единъ извънредно темпераментенъ стихъ така изразява любовта към родните планини и поля:

„Да се развѣе твоята ширъ загубена,
подъ твоя волнѣнъ вѣтръ да върва,
снѣгътъ да пѣе, да усѣщамъ удара
на твоята младостъ. Тракийо, кръвта.“

Споменатите отъ менъ поети сж само нѣколко отъ плеада съвременни лирици. Но тѣ показватъ ясно, че нашите поети продължаватъ да носятъ въ сърдцето си великата и света обич към Родината.

Ял. Ст. Ганевъ — София.

ДОБРИ НЕМИРОВЪ.

(50 години животъ — 30 години творчество).

Напоследъкъ тържествено се чествува нашия известенъ писателъ **Добри Немировъ**.

Петдесетъ години житейски път, отъ които тридесетъ години писателска и обществена дейност. И тѣзи тридесетъ години творчество, придружени отъ неслоди и лишения, безъ особено голѣмо творческо ободрение, не сломиха Немирова, или по-право, той превъзможна материалната нищета, за да създаде духовно богатство и красота. Той успѣ чрезъ волята, която замѣства у него вдъхновението, да се наложи съ първите си трудове и да изстрада все по-голѣми и по-голѣми при появата на всѣки следущъ.

Добри Немировъ е роденъ въ Русе презъ февруарий 1882 год. Макаръ и синъ на бедни родители, той съ трудъ успѣва да се самообразова и да се пристрасти къмъ книгите, които го и подтиква въ писане разкази. За първи пътъ му напечатватъ разказъ когато билъ 20 годишенъ.

Отъ тогава вече Немировъ започва усиленъ писателска дейност и подъ неговото перо изникватъ много кжси творби, които той издава въ сборка „Разкази“ (1912). Презъ голѣмата война излизатъ две нови сборки разкази: „Нови дни“ (1916) и „Разкази на редника“ (1917). Редятъ се следъ това, при голѣми успѣхи, повестите и романите му: „Другиятъ“ (1918) — пръвъ романъ на Немирова, „Кошмаръ“ (1919) „Робъ“ (1921), „Дѣлба“ (1922), „Бедниятъ Лука“ (1923), „Човѣкътъ, който бѣше нищо“ (1924) — повести. Въ 1925 година се появява вториятъ му романъ „Дѣло № 9“. Следва трилогията му „Братя“, „Първи бразди“ и „Презъ огъня“ и най-после двесте му пиеси: „Тъмни души“, поставена въ Народния театръ и „Ева и дяволътъ“ — комедия, печатана тази година въ списание „Българска мисль“. Освенъ тѣхъ Немировъ написа „Пиеса за деца“.

Този е творческиятъ му път, миналъ презъ много трудности, но успѣлъ да се затвърди, защото Немировъ вървѣше по своя предначертанъ път — пътъ самостоенъ, подтикванъ отъ дълбока вѣра въ успѣха на своето самобитно творчество. То е насочено въ четири области: разкази, повести, романи и драми. И въ четирите той е самостоенъ.

Добри Немировъ живѣе съ действителността и я предава така, както я пречупва призмата на неговия мирогледъ, безъ да се влияе отъ чужди възгледи. Въ това, именно се състои неговиятъ индивидуалитетъ.

Между живите български писатели, които рисуватъ българския битъ, Добри Немировъ се откроява като обособена фигура. Интересниятъ бѣлг. битъ винаги е привличалъ нашия писателъ и винаги го е завладѣвалъ съ неизчерпаемостта си на сюжети. Но Немировъ не само го рисува; той цѣлъ се слива съ него, до толкова се вживява въ героите си, деца на селото или на провинциалния градъ, че незабелязано имъ дава свои лични качества. За него героите сж не само типове съ предварително обрисувани черти; тѣ действуватъ не по установени особености, както ги е замислилъ авторътъ, а чрезъ своите действия, чрезъ своето отношение къмъ заобикалящата ги срѣда изпъкватъ като цѣлостни, индивидуални фигури. Едно съвършено тънко проникване има въ психиката. Тя е така дълбоко разгледана, така въ най-малките си подробности изяснена, че напълно разбираеми сж душевните борби у героите. Склонността на Немирова къмъ психологически анализъ се явява като мощно негово срѣдство за обосноваване на постъпките и за издигане човѣшкото у човѣците.

Но не е само душата и противоречията, съ които тя се среща, не сж само превратите и проблемите, които се разкриватъ въ разказа на Немирова. Една убедителна картина на действителността, на срѣдата, на бита и епохата ни рисува Немировъ. Тази действителностъ ярко изпква, свързана съ действието. И тя се явява съ голѣми подробности като добър фонъ, отъ който се очертаватъ героите. Свойствено е на Немирова да се рови въ подробности, да имъ дава своя окраска, и все пакъ да бждатъ вѣрно възсъздадени. Той не отекчава съ тѣхъ, а на противъ възвима и увелича въ разказа си. „Да наблюдавамъ живота, да навлизамъ въ най-малките му дреболии — това бѣ мое удоволствие“.

Въ тази си самохарактеристика Немировъ ясно очертава, какъ схваща и разглежда действителността. По-право, вдълбочаването въ дребините нѣща е не само негово удоволствие; то е такава и на читателя.

Това срещаме въ разказите му, написани реалистично съ голѣми замахи. Сжщото е и въ повестите му, които „сж едно откровение“.

Въ романа Немировъ изпква най-ясно. Най-завършенъ видъ неговото дѣло достига въ трилогията му „Братя“, „Първи бразди“ и „Презъ огъня“ — вѣрно изображение на три епохи отъ бѣлг. животъ, които той така съумѣ да вплете въ дълбоко прозрѣни и психологически завършени типове, че да създаде отъ тѣхъ едно цѣло, надъ което се издига нравствената проблема, произлизаща отъ несъответствието между действителностъ и характеръ.

Като драматургъ Немировъ се прояви едва напоследъкъ, следъ успѣшното изнасяне на „Тъмни души“ въ Народния театръ. Съ голѣмъ интересъ се очаква поставянето на „Ева и дяволътъ“. А неговите детски пиеси, които и досега продължаватъ да доставятъ удоволствие, а едновременно и наука, на деца и юноши, доказватъ, че Немировъ, всѣ въ разкриването на психиката за възрастни, умѣе да проникне и правилно да схване нуждите на детската душа.

Това е творческото дѣло на Немирова. Следущъ повелята на своето чувство и своята воля, той, въ прѣки отрицателни критики, успѣ да завоюва нашия читателъ, защото умѣлиятъ разказъ, естествено действие и реализмътъ въ битовото представяне го издигнаха като голѣмъ белетристъ. Присъща и завладяваща е неговата широта на погледа, мисълта и чувството, които издигатъ произведенията му. И Немировъ на юбилея си самъ каза: „Въ продължение на тридесетъ години се стараехъ да изкажа онова, което се суеѣше въ моята душа, гледайки, чувствувайки живота“. Тѣзи му думи сж характерни за него и за произведенията му.

Жизнениятъ и творческиятъ път, по който върви Добри Немировъ, му носи все по-голѣми и по-голѣми успѣхи, обаче това само го подтиква къмъ работа, а не го спира, за да чака наградата за своето дѣло. „Благодарностъ търси онзи, който е извършилъ и завършилъ нѣщо; азъ не съмъ завършилъ, имамъ още много работа“ — каза Немировъ.

Неуморимъ въ своя трудъ, съ мисль за нова дейност, за нови успѣхи, Добри Немировъ работи съ вѣра въ възможностите, но и съ дълбока убежденостъ, че дѣлото му не може да бжде забравено, че то ще бжде оценено. Затова и на юбилея си Добри Немировъ съ такава сигурностъ завърши: „Благодаря на всички, благодаря и на идващото поколение, на десетъ поколения следъ него, защото азъ знамъ, че когато човѣкъ е писалъ съ кръвта си, неговото дѣло нѣма да замлъкне“.

С. Н.

ЕЗИКЪТЪ ЗА ВСИЧКИ.

Идеята за международенъ езикъ сжествува отдавна. Тя не е новостъ, привилегия или собственост на нашия вѣкъ. Тя е занимавала умовете на мнозина учени отъ древните и срѣдни вѣкове. Правени сж доста голѣми брой опити, малко или много сполучливи, но въ различна степенъ — осществими, приложими и отговарящи на нуждите на живота.

Съ въпроса за международния езикъ сж се занимавали *Беконъ, Паскалъ, Лайбницъ, Волтеръ, Дидро, Коменски* и плеада други бележити мъже и сж търсѣли разрешението на тоя тѣй важенъ и целящъ подобрието на човѣшките отношения въпросъ.

Но всѣка идея, на която е възложено да играе важна роль въ историята на човѣчеството, има една и сжща сждба: когато се появи съвременниците въ посрѣщата не само съ упорито недовѣрие, но и съ нищо необяснима и неоправдана вражда. Пионерите на новата идея трѣбватъ много да страдатъ, да се борятъ да търпятъ, за да надделѣятъ.

Така бѣ и съ идеята за международенъ езикъ. Мнозина се стараха и работиха въ тая областъ и най-после Докторъ Людовикъ Лазаръ Заменховъ разреши веднажъ за винаги тая проблема въ 1878 г.

Отъ тогава до днесъ творението на тоя великъ варшавски лѣкаръ отъ година на година намира все по-голѣми и по-голѣми употреба и приложение. Печатътъ ежедневно отбелязва неговите успѣхи въ всички прояви на живота. Преведени сж всички най-ценни произведения на световната литература: Илиадата, Одисеята, Фаустъ, Разбойници, Библията, и редица още научни трудове.

Има много, неизброими факти, които говорятъ въ полза на Есперанто и ксито просто изненадватъ единъ обикновенъ читателъ или непознатия съ въпроса скептикъ. Единъ много малкъ прегледъ на направеното за Есперанто въ отделните държави ще ни увѣри въ ползата отъ изучаването му и неминуюмо ще ни направи негови последователи.

Да вземемъ напр. *Албания*. Издадена е историята на албанския народъ и биографията на легендарния албански герой *Скандеръ-бегъ*. Тая история е пласирана въ Женева, центъра на есперантското движение, и отъ тамъ се разпраша по цѣлъ святъ. Превеждатъ се отделни глави и епизоди и се печататъ въ националните вестници и списания.

Въ *Герция* е въведенъ задължително въ срѣдните училища като учебенъ предметъ.

Въ *Дания* правителството нареди да се снесе цѣла Дания на филмъ: нейните хубави изгледи, фиорди и заливи. Възпроизведени сж най-възпитателните моменти отъ нейната история, снети сж най-хубавите датски национални носии. Придруженъ отъ датска народна музика, тоя филмъ обикаля цѣла Европа и привлича лѣтловници и туристи въ Дания.

Въ *Швеция* се изучава въ много училища и университети и правителството отпуска годишна помощ на Есперантския съюзъ за разпространение на езика. Въ *парламентата* даже преди две години имаше курсъ по есперанто за депутати.

Най-великата шведска писателка Селма Ла-Герлиофъ е дала съгласието си, щото нейните съчинения да се превеждатъ и на Есперанто.

Нѣщо по-вече, дори самия престо-

Настоятели отчетете се, понеже издаването на вестника е затруднено.

Валутната политика на Б. Н. Б. (продължение).

денти на чуждия капитал, за държавните дългове, за следващите в странство студенти и пр. Но печалното е това, че почти всички платежни баланси, от освобождението до сега, сж приключвали с дефицит. Живеем полувъковен свободен живот и не можем да устроим националното си стопанство така, че да ликвидираме с тази хроническа дефицитност. Всъщност случай, нѣмаме право да осждаме нашитѣ дѣди и бащи, които благоустроиха България и въоръжиха полумилионна войска. Въ наше време се сключиха два заема за покриване бюджетни дефицити и отидоха за непроизводителни цели.

Много естествено, че с хроническата пасивност на платежния ни баланс се изчерпват все повече и повече девизните запаси на Б. Н. И поради това, въ последно време камбиалният монопол се засили, вземат се изключителни мѣрки.

Значението на девизния монопол при сегашното положение е голѣмо. Безъ него нашия левъ би се провалил главоломно нѣколко пѣти. Сега лева преживява пакъ голѣми опасности, пакъ е надвесенъ надъ пропастьта. Ноедна здрава ржка годържи — това е строгия камбиален режимъ, наложенъ отъ националната ни банка.

Разбира се, монополътъ е плодъ на изключителнитѣ времена, които преживяваме. Той ще стане излишенъ, когато кризата се изживѣе и се възстановятъ международнитѣ търговски сношения.

лонаследникъ преди две години научи Есперанто и писа писмо направо до съюза въ Женева.

Въ *Естония* всѣко лѣто министерството на просвѣтата устройва курсове за учители по Есперанто. Сжщото е и въ *Финландия*.

Въ *Франция, Германия, Холандия* Есперанто се изучава било задължително, било факултативно въ много срѣдни и търговски училища.

Между *Австрия* и *Испания*, между *Дания* и *Германия* всѣко лѣто се размѣняватъ деца за взаимно лѣтуване. Сжщото става между шведски и естонски ученици — гостувания, които иматъ за задача да развиятъ географскитѣ познания у младежта, да я направятъ по-смѣла, предприемчива и по-увѣрена въ себе си.

Неизброими сж фактитѣ отъ тоя родъ, но заслужава да се спомене напоследѣкъ и тоя, че единъ *Българинъ* студентъ въ Берлинъ, есперантистъ, посети преди две години *Латвия, Полша, Унгария, Естония*, и въ всички страни държа сказки за България съ свѣтливии картини въ много градове, като е ималъ *отдѣлно въ много гимназии* сказки специално за учащи се. Въ *Естония* е ималъ голѣмъ успѣхъ. *Тамъ е уредилъ български литературно музикални вечери*. Изпълнени сж били най-хубавитѣ наши народни пѣсни отъ оперни пѣвци и пѣвици, декламирали сж били стихове отъ *Йорговъ и Дебеляновъ*. Както пѣснитѣ, така и стиховетѣ сж били въ преводъ на Есперанто, а въ програмата превода имъ — на естонски. Публиката е оставала трогната, изненадана и доволна. Есперанто свързва младежа съ негови другари — врѣстници, отъ всички страни посрѣдствомъ богата кореспонденция и открива предъ него възоръ необятно широки хоризонти и го кара да служи съ по-голѣмо усърдие и любовъ, както на своята родина, така и на цѣлото човѣчество.

„Учете есперанто“, — казва *Л. Н. Толстой*, — „той стократно ще ви заплати труда, който сте положили за изучаването му“.

Въздържателното д-во при Варн. Дев. Гимназия на 25 т. м., вечерята, въ салона „Зала сѣдинение“, ще даде за граждани драмата: „Човѣкътъ безъ сърдце“, отъ Горедетъ Форансъ. А на 2. априлъ за ученици.

ДРУЖЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ.

София.

На 29. януарий въ театъръ „Сладкаровъ“ ученицитѣ отъ I м. гимназия и ученичките при клонъ и изнесоха обичайното си литературно-музикално утро въ полза на беднитѣ си другари.

При препълненъ салонъ, утрото се откри съ „Шуми Марица“. Както тукъ, така и въ следващите номера на оркестра се забеляза, че му липсва спойка. Отдѣлни изпълнители има много добри, обаче нѣма единство. Т. Тиховъ (басъ) отлично излѣ една ария и бѣше повиканъ на „бисъ“, при акомпаниментъ отъ Л. Бабева. Солото цигулка отъ Величковъ бѣше добре изпълнено. „Минюетъ“ отъ Падаревски на пиано, станалъ баналенъ съ постоянно изпълнение, не даде изискването. Ф. Сейкова въ тонъ и настроение декламира нар. пѣсенъ. Най-хубава по подборъ и изпълнение бѣше „Речта на попъ Матей“ (изъ „Кървава пѣсенъ“ — П. Славейковъ), декламирана съ дълбоко чувство отъ Кл. Далкалъчевъ. Хуморескитѣ не бѣха добри — липсваше соченъ хуморъ, а изпълнението, въпрѣки изкуственитѣ мимики, бѣше лошо. Упражненията съ щитове и мечове не бѣха добре заучени, така че се яви голѣма неточност въ изпълнението. За пирамидитѣ можемъ да кажемъ сжщото. Имаше моменти, когато участващитѣ не знаеха мѣстата си и предизвикваха смѣхъ у публиката. Затова пакъ упражненията на ученичките бѣха изпълнени безукоризнено.

Най-крупно бѣше изнасянето на Вазовата повесть „Митрсфонъ и Дормидолски“. Въ драматизацията (отъ ученици) бѣше постигнатъ неочакванъ успѣхъ. Изпълнението бѣше сжщо блѣстящо. Сякашъ не ученици, а голѣми артисти, играеха. При сжстващитѣ артисти отъ театъръ „Сладкаровъ“, сжщо се изказаха най-ласкаво за играта. Отличиха се Ст. Сърчаджиевъ, Б. Сарафовъ и Кл. Далкалъчевъ, а въ женскитѣ роли — Теодосиева и Сейкова. Отличното изнасяне на пиесата можа да залечи малкитѣ недостатѣци въ останалата програма.

На 12. февруарий уч. вестникъ „Струя“ уреди литературно четене, въ което участвуваха само ученици. Четенето стана въ салона на I м. гимн. Откри се отъ ржководителя на „Струя“ — г. Начевъ, голѣмъ приятелъ на младитѣ, който говори за творческия пѣлъ на младежта. Четоха се стихове на Рени Петкова, Хр. Огняновъ, Н. Поповъ и П. Йордановъ. Разкази бѣха четени на Омортага Ачкова, Аспарухъ Миниковъ, Левъ Г. Шоповъ и др. Ст. Сърчаджиевъ възпроизведе фарса „Жалостна история“ отъ Йос. Цанковъ. Общо взето литературното четене бѣше много издържано. Направи впечатление смислеността въ творчеството на младитѣ. Особено хубави и заслужено адмирирани отъ публиката — само учащи се — бѣха произведенията на Хр. Огняновъ и Левъ Г. Шоповъ. Трѣбва още малко да се пожелее за изпълнението; то не бѣше добро, съ малки изключения.

А. Г.

Варна.

Д-во „Газова защита“ при Варненска Мжжка Гимназия.

Живѣемъ въ една епоха, когато мирътъ е най-несигуренъ. „Победителитѣ“ трескаво се въоръжаватъ, за да запазятъ това, което заграбиха по силата на „мирнитѣ договори“. И нашето Отечество, което има щастieto да изпита тѣхната жестокостъ, стои безпомощно, не въоръжено, всрѣдъ алчни съседи, готови всѣки моментъ да го нападатъ.

При една евентуална бждеща война, при днешната военна техника, главенъ обектъ на неприятелитѣ ще бжде цивилното население. И тежко тогава на ония народи, които не сж се погрижили за защитата си. А защитата може да се осигури отъ химията и авиацията.

Ето защо проникнати отъ идеята да помогнемъ на нашия народъ, да гарантираме неговия животъ и мир-

но развитие, като го научимъ какъ да се защитава отъ бждещитѣ ужаси на войната, група ученици отъ В. М. Г. взехме начинанието да създадемъ д-во за „Газова защита“. Целта на д-вото е да просвѣщава ученицитѣ по тия въпроси и да популяризира идеята за защита на цивилното население.

На 25 февруарий т. г. се състоя събрание, на което ржководиреля на д-вото, г-нъ Славчевъ, у-тель при В. М. Г., има сказка на тема: „Защита на мирното население“. Всички останаха много доволни отъ казаното, и интереса бѣше голѣмъ.

Избра се комисия, която да приеме устава, въ следния съставъ: *Ал. Давидовъ III кл., Бяновъ Борисъ VIII кл., Дойновъ Милчо VII кл., Панайотовъ Минчо VII кл., и Бъчваровъ Михаилъ VI кл.*

Размѣниха се мисли по организирането на д-вото. На събранието присѣтствуваха 100 души.

На 11 мартъ т. г. отъ името на Музикалното Д-во при В. М. Г. ученика Поповъ Любенъ чете рефератъ въ салона на В. Д. Г., на тема „Произходъ и развой на музиката“.

Референтика проследи произхода и развоя на музиката, като по-характернитѣ епохи се съпроводиха съ плочи. Ние поздравяваме референтика за изнесенния рефератъ и пожелаеме въ скоро време да чуеме други такива.

Ученикъ.

КАРНАВАЛНАТА ЗАБАВА ВЪ ВАРН. ДЕВ. ГИМНАЗИЯ.

На 25. м. м. въ салона на Дев. Гимназия бѣ уредена карнавална забава. Тукъ изпѣнаха оригиналността и изобретателността на ученичките.

Обстановката бѣ уютна, забавна. На сцената се изреждаха маскиранитѣ. Ето младостта и старостта, ето бедността и богатството. Идеи много оригинални и доста сполучливи. Но ето и бѣлото свѣтливо киче, алениятъ гордъ макъ и синиятъ синчець. Ето следъ тѣхъ бърза и палавиятъ арлекинъ, подгонванъ отъ страненъ силуетъ — двама негри съ дама между тѣхъ, се усмихватъ съ бѣлитѣ си зѣби и сякашъ искатъ да кажатъ: „Нали ние сме чудесни? Нали?“ Но що е туй? — Холандецъ и холандка — два сполучливо изнесени типа. А — ето и лукавиятъ Мефистофель — страшно е да го погледне човѣкъ — тѣй лукавъ изкуситель се показва той!

Тукъ засвирва гайда — селска сватба. — Но тишина — нѣщо става на сцената. Три девойки, облечени въ македонска, тракийска и добруджанска носии, съ тежки окови и трауръ излизатъ напредъ и търсятъ помощъ — стига робство и сълзи — кога най-после ще изгрѣ слънце — то на свободата? — И то изгрѣ — сѣяното слънце — сжпата ни Родина — България! Развѣ мощния български трицвѣтъ, горда и силна — разкъса траура и счупи веригитѣ. Свобода! Желаната, тѣй дълго търсената свобода.

И тя ще настѣпи! Скоро свободата ще изтрие сълзитѣ, ще излѣкува ранитѣ, ще донесе свѣтлина! Свободата ще донесе радостта и щастieto на цѣлия ни български народъ! Нека подкрепимъ Родина та си!..

Ржкоплѣскания, бурни аплодисменти. Нѣколко пѣти излиза живата картина и още по бурни одобрения!

Колко свѣтла радостъ и въодушевление предизвика тая проста, но силна картина! И ние вѣрваме, вѣрваме въ свободата на поробенитѣ ни братя!

Ученичка.

На 5 Мартъ т. г. седмитѣ класове при В. Т. У. изнесоха забава въ салона на училището. Изпълнени бѣха разнообразни номера, които получиха одобренията на публиката. Особено впечатление произведоха хуморескитѣ казани отъ Величко Милковъ и Ляпчевъ.

ВѢТЪРЪ Е ТЯ!

Ето вече нѣколко дена, откакъ нашия учителъ по математика всѣки часъ ни разправя, че математиката е нѣщо положително, една най-положителна наука, дето всичко е определено.

Азъ не съмъ съгласенъ съ това. Знаемъ, че не е така, пакъ не само азъ, но и доста такива като мене. Когато той ни развива тая умна за него и паянтова за насъ теория, ние му подхвърляме думитѣ: „праздна работа“, а помежду си шушнемъ: „Вие разправяйте, а ние я слушаме, я не! Нали нѣма да изпитвате?“

Че какъ ще бжде математиката положителна наука когато едно число е равно на друго: напр. 2=3 (доказано въ по-миналия брой). Но това е нищо. Единъ день учителътъ почна да разправя на единъ укъ който работейки съ нули, сбърка: Колко пѣти съмъ ти казвалъ, че главата ти е само съ бръмбари пълна, и ако имашъ мозъкъ, той само на бюфектъ може да стане. Колко пѣти съмъ ти разправялъ, че нулитѣ и да ги събирашъ и да ги изваждашъ, умножавашъ, дѣлишъ, все сж си нули, или съ 2 думи казано: нула ли е, вари я, пени я, пакъ си е нула“.

Ама да има да взема тоя нашъ учителъ. Азъ ей сега ще ви изтъкна, че имамъ основание да се възмущавамъ, като ще ви докажа, че сбора отъ безброй много нули е равенъ на единица.

$m = 1$. Всѣко число дѣлено на себе си дава единица.

$1 + \frac{1}{m} + \frac{1}{m} + \dots = 1$. Сбора отъ единица, върху едно число взето толкова пѣти, колкото показва знаменателя е равно на единица.

Примѣръ: $\frac{1}{3} + \frac{1}{3} + \frac{1}{3} = 1$.

Сега ако това число m е безкрайно голѣмо ще имаме:

$\frac{1}{\infty} + \frac{1}{\infty} + \frac{1}{\infty} + \dots = 1$.

Но понеже всѣко число дѣлено на безкрайностъ дава нула, ще имаме: $0 + 0 + 0 + 0 + \dots = 1$. И това ми било математика!

Сте. На.

Литературно-музикалното утро на Варн. Държавна Девическа гимназия.

На 19 т. м. въ салона „Ранковъ“ Варн. Дев. гимназия даде обичайната си забава. Изпълнени бѣха най-разнообразни номера.

Оркестърътъ въ сравнение съ миналата година е направилъ голѣмъ напредѣкъ. Особено впечатление направи „Kunder Symphonie“ отъ Хайденъ.

„Хорътъ на предачките“ — изъ „Хвърчащиятъ холандецъ“, бѣше изпълненъ много добре отъ хора на Гимназията, подъ диригентството на Г-ца Пенкова. Интересенъ бѣше и балета „Самодиви“.

Общо взето, не само горе споменатитѣ, но и останалитѣ номера бѣха добри. Интересътъ бѣше много голѣмъ, обаче високитѣ цени не позволиха на ученицитѣ да чуятъ тая така желана забава. Ние се надяваме, че тя ще бжде повторена специално за учащитѣ.

Ученикъ.

Уредничеството на в-ка моли настоятелитѣ да отчетатъ дълженитѣ суми, понеже единственствената причина за нередовното излизане сж паричнитѣ затруднения. Надѣваме се, че посетителитѣ ще си взематъ добра бележка отъ това наше предупреждение.

Печатница Морска Учебна частъ—Варна